

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 505/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, pre namietané porušenie jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 31/2016 zo 14. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 31/2016 zo 14. septembra 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v podanej sťažnosti uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 T 38/2013-1244 z 26. septembra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bol odsúdený pre zločin podľa § 20 a § 172 ods. 1 písm. a) a d) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 4 roky a 2 mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 To 68/2014-1312 z 15. januára 2015 bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté.

Sťažovateľ následne podal na najvyššom súde dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom uviedol, že jednou z jeho zásadných námietok v dovolaní boli námietky týkajúce sa umiestnenia zariadenia na sledovanie osôb a vecí. V danej veci bolo postupom polície zasiahnuté do súkromia, ale aj do vlastníctva iných osôb bez splnenia zákonných podmienok, z toho dôvodu, že záznamové zariadenie bolo umiestnené na celkom inej garáži, než bola sledovaná garáž, vzdialenej približne 20 m od sledovanej garáže, a to bez toho, aby polícia vlastníka garáže kontaktovala a zabezpečila si jeho súhlas. Sťažovateľ uvádza, že v jeho veci súd (bez konkretizácie súdu, pozn.) vyslovil názor, že polícia pri odhaľovaní závažnej trestnej činnosti môže vyhotovovať obrazové a zvukové záznamy z objektov patriacich do súkromného vlastníctva iných osôb bez ich vedomia. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta, že súd (bez konkretizácie súdu, pozn.) *„označil za zákonný postup, ktorý nie je upravený v žiadnom zákone, preto zákonný byť určite nemôže, súd sám v rozhodnutí neoznačil takýto zákon a urobil precedens v tom, že zákonné môže byť aj niečo zákonom neupravené, čo je v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“*.

Ďalej sťažovateľ uviedol, že za zákonný spôsob získania dôkazu treba považovať splnenie formálnych, t. j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu a splnenie obsahových (materiálnych podmienok), t. j. aby úkon – použitý dôkazný prostriedok na vykonanie dôkazu – bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré bol zameraný a použitý môže byť (R 38/2003).

V danom prípade podľa názoru sťažovateľa celé trestné stíhanie a ďalšie dôkazy vychádzali z nezákonného dôkazu, preto sú všetky dôkazy nezákonné.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 6Tdo/31/2016 zo dňa 14.9.2016 porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Tdo/31/2016 zo dňa 14.9.2016 sa zrušuje.“

Sťažovateľ zároveň žiada, aby mu bola priznaná náhrada trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Podľa názoru ústavného súdu je právny názor najvyššieho súdu zdôvodnený riadne a dostačujúcim spôsobom, a preto aj ústavný súd ho považuje za dostačujúci, ale aj ústavne relevantný.

Najvyšší súd okrem iného v namietanom uznesení konštatoval, že s ohľadom na druh trestnej činnosti, pre ktorý sa od začatia trestného stíhania viedlo trestné stíhanie (sadzba 3 – 10 rokov), a spôsob použitia záznamového zariadenia bol procesný postup polície podľa § 114 Trestného poriadku v súlade s princípmi dokazovania, zákonom i právom na spravodlivý proces, pričom išlo o trestný čin spadajúci do katalógu trestných činov uvedených v ustanovení § 114 Trestného poriadku. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že ani spôsob umiestnenia optického prostriedku nebol v rozpore so zákonom najmä preto, že objekt, na ktorom optické zariadenie bolo umiestnené, nebolo obydlím, bol verejne prístupný a nedošlo k poškodeniu objektu ani k žiadnemu obmedzeniu jeho vlastníka. Navyše, z povahy veci vyplýva, že príkaz podľa § 114 ods. 2 Trestného poriadku v sebe zahŕňa aj montáž technického prostriedku, a teda k použitiu informačno-technických prostriedkov i montáži optického prostriedku na zaznamenávanie obrazu došlo na podklade rozhodnutia príslušného súdu v zmysle Trestného poriadku.

V napadnutom uznesení najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré hodnotí použitie informačno-technických prostriedkov za zákonné a názor sťažovateľa prezentovaný v dovolaní za špekulatívny a formalistický.

Len samotná okolnosť, že sťažovateľ má odlišný názor, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd preto nemá dôvod zasahovať do záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd k tomu ďalej poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou, listinou a dohovorom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením označených práv a uznesením najvyššieho súdu.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2017